

se adună umbrele

Paparuz

pe câmpia aridă
a sufletului
nori negri desenează
păsări schimonosite
de ură
stau spânzurate
ferestre închise
uneori te zăresc
pictând lacrimi abstracte
alteori culorile tale
se preling
ca din niște răni
pe brațele mele sculptate
în rugă
te regăsesc din ce în ce mai rar
troițele au fost secerate
necoapte
nesfințite
nesfârșite
îmi sunt încă dorurile
visurile cu tine
umple cerul
de țipete mute

plouă străin
plouă inutil
fără tine
nici în această veșnicie
nu voi ști cine sunt